

Za novo bogoslovnico. Na gostiji mladega para Antona Planinšek in Marije Dolenc, ki ga je poročal njun sorodnik p. Gabriel Planinšek iz Maribora v župnijski cerkvi Sv. Lovrenca na Dravskem polju, so zbrali svatje za novo bogoslovnico v Mariboru svoto 224 Din. Odbor za novo bogoslovnico v Mariboru izreka blagim darovalcem za plemenit dar prav iskreni: Bog plačaji!

Z doma je izginila 13 letna solarica Frančiška Poherc. Je precej močne postave. Oblečena je v svetlo rjavi plašč, ki je spodaj obrobljen s temno rjavim plišem in istotako ovrtnik. Kdor bi o njej kaj vedel, naj sporoči na naslov: Marija Pahlč, Lukanja vas, Črešnjevce pri Sl. Bistrici.

Obžalovanja vredni slučaji.

Obesil se je v policijskem zaporu. V mariborskem policijskem zaporu pri »grafu« so našli 29. januarja zjutraj obešenega 57 letnega viničarja Ferdinanda Majcenoviča. Stražnik je aretiral imenovanega 29. jan. zgodaj zjutraj na glavnem koldvoru, ker je nosil neopravičeno orožje. Majcenovič je bil hudo pijan in se je obesil na cev, ki pelje iz peči.

Neznani zastrupjevalec psov je nastopal zadnji teden po Mariboru. Neznane je metal psom na ulici zastrupljeno meso. Več živali je kar na cesti poginilo v hudih krčih.

Drzni vlomilci na delu. V eni noči so se lotili še neizsledeni vlomilci viničarije posestnika Andreja Pfeiferja v Ranci pri Pesnici. Vlomili so skozi streho in so odnesli dvocevno puško, pištolo ter nekaj žganja. Isto noč so vlomili isti tički vrata v trgovino Milana Zelenka v Štrihovcu pri St. Ilju v Slov. goricah. Ko so pa bila vlomljena vrata z železnim drogom, se je oglasil električni zvonec v trgovčevi spalnici, ki je zvezan za slučaj vloma z vrati. Vzburjeni trgovec je prepočil vlomilsko družbo s strelji iz samokresa.

Nevarni tič pod ključem. Orožniki so zaprli v Apačah pri Gornji Radgoni brezposelnega čevljarskega pomočnika Mak-

sa Polanec. Prijeti je imel pri sebi sedem na različna imena glasečih se izkazov, ki so bili opremljeni s fotografijami. Polanec je rojen v Gradcu, pristojen pa v Mihalovce. Radi raznih goljufij je bil v Avstriji že kaznovan. V Gradcu je osleparil svojega tovariša za 2000 šilingov. Na Dunaju je otvoril mesnico, čeravno je čevljar in je obljubljal lahkovernim ženskam zakon in izvabljal od njih večje ter manjše denarne svote. Ko so mu postala tla v Avstriji prevročna, je prestavil svoj sleparski delokrog v Jugoslavijo, kjer so ga pa hitro vtaknili pod ključ.

Strel iz zasede je zadel v stegno v Moškajncih pri Ptujju 18letnega mizarskega vajenca Franca Kokot.

Štirje ranjeni v podivjanem pretepu. Pri posestniku Ivanu Levičniku na Mestnem vrhu pri Ptujju so luščili na večer bučnice. Pomagalo je pri tem delu več fantov in deklet. Po končanem luščenju je prinesel gospodar nekaj vina in je zagodel zbranim na harmoniko. V veselo hišo je prišla še skupina fantov iz sosedne vasi, med katerimi je bil hlapec Vinčo Strmšek iz Janešovcev. Dve različni družbi sta si skočili koj v lase. Adolf Pavko z Mestnega vrha je posadil Strmškega na hladno. Za njim je odšlo tudi njegovo spremstvo in se vrnilo čez nekaj časa s koli. Hišna vrata so že bila zaklenjena. Napadalci so vdrli z nasiljem in navalili na v hiši zbrane s koli. Pavko je pograbil v veži sekuro in udaril s topim delom Strmškega tako po glavi, da je obležal v nezavesti. Strmškovi tovariši so nato napadli Pavka. Dobil je strel v pleča in z motiko po glavi, da se je onesvestil. Oba težko poškodovana so spravili v bolnico v Ptuj, dva lažje ranjena sta ostala v domači oskrbi.

Neprestani pokolji v okolici Ptujja. Posestnikov sin Ivan Toš iz Grincev pri Juršincih je dobil v levico in desno pleče tako huda zabadljaja, da je obležal nezavesten in so morali poklicati zdravniško pomoč.

Pobit do nezavesti. V Budini pri Ptujju so napadli v noči neznanca 24 letnega posestniškega sina Franca Hojnika iz Dor-

Oglas je registr. pod S. St. 1753 od 17. XII. 1935.

nave. Premlatili so ga tako s koli, da je obležal nezavesten in so ga prepeljali v ptujsko bolnico.

Na pogonu za ženo se sam zaklal. Na Majskem vrhu v Halozah se je viničar Iv. Gajšek vedno prepiral s svojo ženo, s katero je imel 8 otrok. Te dni se je vrnil na večer pijan domov. Grozil je ženi z odprtim nožem. Vsa preplašena je reva pobegnila iz viničarije v bližnji gozd. Mož jo je ubral z odprtim nožem za ženo. V gozdu se je najbrž spotaknil in padel tako, da si je zasadil nož do ročaja v prsa. Drugo jutro so našli Gajškega izkrvavelega v jarku.

Mati petero otrok si je v duševni zmedenosti prerezala vrat v Vučji vasi pri Ljutomeru. Gre za Marijo Osterc, katero so našli mrtvo v mlaki krvi v kuhinji.

Umor prevžitkarja. V Megojnicah pri Grižah so našli s preklano lobanjo pred zidnico svojega vinograda 75 letnega prevžitkarja Avgusta Golavškega, po domače Šteflaka. Vsi znaki kažejo, da je bil starček napaden v spanju. Morilec mu je zvezal roke na hrbtu, zamašil usta in nato šele mu je bila najbrž s sekuro preklana lobanja. Radi divjaškega umora so ljudje

Abesinske oblasti so izdale na prebivalstvo

oglas s pozivom, naj dnevno pomaga k narodni obrambi. V proglasu je zabeleženo, da je boljše zgubiti celotno premoženje nego domovino. Eni naj pomagajo z orožjem, drugi s prostovoljnimi darovi, invalidi in starci naj bodo na delu za zmago z molitvami. V proglasu stavi abesinska oblast Abesinkam za vzgled Italijanke, ki so darovale po vzgledu kraljice na oltar domovine svoj nakit. Abesinke naj darujejo vse, kar premorejo, da ne bodo postale sužnje tujcev. Božja previdnost, ki štiti abesinsko pravilno zadevo, je naklonila v sedajnem suhem času dovolj dežja. Ob koncu proglaša je poziv, naj se prebi-

Očetov greh.

Tedaj sta napuh in lakomnost prepčila vse dobre sklepe v njem: obljubil je Cenci tri tisočake, če testament izgine...

Drugi dan je Dvornik umrl. Že jutro na vrh je prišel župan z dvema občinskima možema, da poiščejo testament. Predejali so vse papirje rajnega, vse kote so preiskali, vendar niso ničesar našli. Čudili so se, da ni testamenta, in ko so odhajali, so menili: Je bil pač čudak.

Zdaj je šlo vse svojo pot, kakor jo kažejo paragrafi. Sodišče je postavilo Jozana, Dvornikovega nečaka, za edinega dediča, Juriju in Cenci ni priznalo ničesar. Tej je čez nekaj časa Joza plačal tistih tri tisoč in Cenca se je omožila z Blazinom. Zaradi dote je rekla, da ji je rajni Dvornik že poprej podaril večjo vsoto denarja. Jurij, ki po svojem očetu ni dobil niti počenega groša, se je bridko žalil in ni hotel več pri hiši ostati, ampak se je šel za krojača učiti. Preden se je spravil, mu je Dvornik dal dva tisoč rajniš. Ubogi, dobri Jurij je bil ves iz sebe in se svojemu dozdevnemu čobročniku ni mogel dovolj zahvaliti. Nikoli ni mogel Dvorniku pozabiti, kako dobrotljiv mu je bil, ostal mu je najzvestejši prijatelj in ko se mu je rodil sin, je naprosil Dvornika za botra. Z Blazinovo Cenca pa je imel Dvornik križe. Zopet in

5 zopet je prišla po denar na posodo. Če ni več rad dal, mu je namignila, češ, da je vso bogatijo njej dolžan. Sicer pa: saj mu vse povrne. Dobil pa ni od nje niti pare. Tako je dolg raste in naraste in zdaj ga je bilo že za kakih dvajset tisoč dinarjev. Kakih petnajst njenih zadolžnic je hranil v omari, toda vse jih lahko zažge; vrnila mu itak ne bo nič. Niti opominjati je ni smel. — — —

Vse to je pripovedoval oče Dvornik sinu Tevžu; večkrat je težko zahropel, zaihtel in zastokal, in ko je končal, je s solznimi očmi rekel:

»Tevž, kaj praviš zdaj? Kajne, da sem hud grešnik? Zaničuj me, zapusti me; nič ti ne zamerim!«

»Zdaj šele prav ostanem pri vas,« je rekel sin, ki ga je očetova spoved pretresla; »smilite se mi, moj ubogi oče.«

»Da, da, ubog sem in nesrečen. Kar sem Dvornik, nisem imel srečne ure. Ne, ni res! S tvojo materjo sem bil srečen, zelo srečen, in ti si mi bil veliko veselje in dekleti tudi, Trezika in Nančka. Toda vest mi ni dala nikoli miru. Mnogo, mnogo sem razdal med uboge in sem upal, da bom krivico popravil. Večkrat sem sam sebe tolažil, da jaz nič hudega nisem storil, storila je Cenca. Ali to je prazna tolažba! Dokler je mati še živela, je bilo bolje; odkar pa je umrla, me silno tišči. Vedno vidim večnega Sodnika in pekel odprt; v sanjah mi prihaja Nana, tvoja mati in me opominja: Joza, Joza, popravi,

upravičeno razburjeni in že komaj čakajo, da pride divjaški zločinec v pest pravice.

Nočni in skrivnostni požigalec je na delu po okolici Šmartna na Paki. V omenjeni okolici beležijo tekom treh tednov tri požare.

Dva zločina v Metliki. Dne 2. februarja v noči je bil umorjen v Metliki zidar Jakob Senčar iz Barkovej pri Trstu. Umorjeni je bival v Metliki 20 let, star je bil 70 let in se je preživljal s priložnostnim delom. — Vlomljeno je bilo v Metliki v trgovino Ivana Valjavca in odnešenega blaga za 20.000 Din.

Izpred sodišča.

Obsojen slepar. V Mariboru je bil obsojen na pet mesecev strogega zopora 31-letni Karl Čebul, ki je izvršil svojčas več sleparij v Guštanju. Izvabil je z lažjo guštanjskima trgovcema Maksu Husarju in Janezu Miloniku 200 odnosno 2600 Din. Čebul, ki se je izdajal za nemškega letalskega oficirja, je zasledovan tudi od avstrijskih oblasti.

Oproščen suma dvojnega umora. Pred sodniki v Novem mestu se je zagovarjal te dni 43 letni železniški čuvaj Anton Paučič, doma iz okolice Metlike. Obtožen je bil, da je 5. junija l. l. umoril svojega tovariša Jožefa Kožar in njegovo ženo Tezijo. Kakor smo že poročali, so našli omenjeni zakonski par na postajališču Dobravice na Dolenjskem ob prihodu zjutrajnega vlaka v stanovanju umorjena. Sum je padel na sosednega čuvarja Paučiča, ki ni živel v najboljšem razmerju s Kožarjem. Pri obravnavi Pavčiču niso mogli dokazati nobene krivde in radi tega je bil oproščen. Grozen zločin še bo zanj prepričeval zagonetka.

Slovenska Krajina.

Sobota. G. ing. Erik Eiselt, kmetijski referent za naš srez in tajnik Zveze živinorejskih selekcijskih društev za svetloislasto govejo živino v Soboti, je bil na lastno prošnjo premeščen za profesorja na banov. kmetijski šoli v Mariboru.

G. ing. Eiseltu, ki je tekom svojega večletnega dela v naši krajini delal v ljudski blagor na polju živinoreje in kmetijstva sploh, izrekamo na tem mestu zahvalo. — Začeli so zbirati prispevke za spomenik na grobu tragično preminulemu šoferju Lukašku. Darovalo je več oseb večje zneske in zlasti pošte so zelo agilne. Akcija za služi vse priznanje!

Volno, svilo, sukno in drugo manufakturno blago v veliki izbiri po ugodnih cenah pri

ANTON MACUN V MARIBORU

Hranilne knjige Spolnještajerske hranilnice v Mariboru se jemljejo v račun brez odtegljaja.

Gasilstvo v Slov. krajini. Kakor kaže statistika koncem l. 1935, je gasilstvo v Slov. krajini zelo razširjeno. Soboška gasilska župa šteje 99 čet z 2317 člani. Ta župa je po številu čet in članov najmočnejša v državi. Lendavska župa šteje 40 čet in 901 člana. Skupno je v Slovenski krajini 139 čet s 3218 člani. Soboška in lendavska četa že obstojata nad 50 let. Naši gasilci pa ne delujejo samo v delu in reševanju pri požaru, temveč so tudi precej delavni prosvetni delavci.

Smrtna nesreča vsled neprevidnega ravnanja s patrono se je zgodila v Veliki Polani. Pri Ternarjevih se je zgodila velika nesreča. Najmlajši sin Matjašek se je dne 25. jan. igral s patrono, jo nekaj rezal, hotel je odpreti. Eksplozirala mu je v roki in učinek je bil strašen. Na levi roki mu je odtrgalo 4 prste, na levi strani prsi pa je zadobil kot dlan veliko razmesarjeno rano, da so se videla pijuča kri. Je sople pri dihanju uhajala skozi rano. Hitro mu je domači duhovnik podell sv. zakramente, potem so ga spravili v bolnico v M. Soboto, kjer pa je precej izdihnil. Ponesrečen je bil priden šolar, ki je zelo pogostokrat hodil ob delavcih k maši in obhajilu. Dogodek je pretresel vso občino; vse sočustvuje z ubogo družino, ki je na tako tragičen način zgubila sina. Sestra pokojnega je še le pred par dnevi prišla domov iz Francije, kjer je bila 5 let.

Črensovec. Prosvetno društvo bo imelo na željo članstva v nedeljo dne 9. februarja, popoldne po večernicah, v mali dvorani »Našega doma« izredni občni zbor.

Črensovec. Premeščen je iz Ljutomerja k nam kot kaplan g. Trobina Stanislav. Kaplana, ka-

terega že od otroštva g. Bejeka nismo imeli, zelo potrebujemo in željno pričakujemo. G. Trobina poznamo že iz Ljutomerja kot dobrega prosvetnega delavca in voditelja. — V nedeljo dne 2. februarja je bila poročena v naši cerkvi Sobočan Marija iz Žižkov. Imenovana je bila vrta mladenka in zvesta članica Prosvetnega društva. Za moža si je izbrala Hozjan Ludovika, čevljarskega pomočnika iz Žižkov. Mlademu paru želimo obilo sreče!

Turnišče. Naša narodna osemrazredna šola je izgubila dve dobri učiteljski moči. Premeščena sta bila od nas g. Mlakar Franc k Sv. Barbari v Halozah in gđc. Zahnfuchs Julija na šolo na Hotizi.

Nedelica. Posestnik Bakan Štefan je bil na predlog kmetijskega ministra odlikovan z redom sv. Save V. stopnje za zasluge pri pospeševanju kmetijstva. G. Bakanu, ki je naš odlični somišljenik, iskreno čestitamo k visokemu odlikovanju!

Velika Polana. Prosvetno društvo je dne 26. januarja priredilo v šoli gledališko predstavo. Potem so člani pevskega oddelka prav dobro prednašali spevoigro »Mlada Breda«. Prišli so tudi gostje iz Črensovec, Kapce, Gaberja in drugod. Ob koncu je močan moški zbor nad 30 pevcev zapel ob splošnem odobravanju dve umetni in eno narodno pesem. Še enkrat kaj takega!

Velika Polana. Prošlo leto je bilo rojenih 53; umrlo 24 oseb. Od teh so bili 4 stari nad 70, dve osebi nad 80 let. Sv. obhajil je bilo 19.000, en tisoč več, kakor lani. Poročenih je bilo 14 parov. Izseljencev imamo 162, največ v Kanadi in na Francoskem. Za versko življenje skrbi 4 Marijine družbe, katerih vsaka ima v mesecu svojo nedeljo. Prva nedelja je Marijina, druga ženska, tretja fantovska, četrta dekliška. Otroci Marijinega vrta, v katerem so vsi šolarji, pa so vmes razdeljeni. Tudi pri nas se dogajajo nerednosti, kakor menda povsod. A sodba nekega lista, »da gre Polana rakovo pot«, je pa menda le prenačljena, če ne celo krivična.

Gornja Bistrica. Dne 27. januarja je umrla pri nas Kustec Rozalija, rojena Cigan, žena Kustec Matjaža, posestnika in občinskega odbornika v starosti 62 let. Imenovana je bila poštena žena in spoštovana daleč na okoli. Pokopana je bila dne 28. januarja. Pogrebno svečanost sta opravila čč. gg. župnika Zadavec

drugače se ne vidiva! Strašno je to, Tevž, ti si misliti ne moreš, kako strašno je.«

Nekaj časa sta molčala. Štari se je tresel kakor trepetlika, mladi pa je bil blede ko zid. Tedaj je oče zavpil:

»Tevž, tega vendar nočeš, da pridem v pekel. Kajne da ne, Tevž?!«

»Ne, ne, ne, oče!« je zahripal sin. »Zaradi tega ne smete trpeti, oče!«

»Tedaj boš ti revež, Tevž, tebi ne ostane nič več.«

»Revščina ni najhujše.«

»Najhujše ne, gotovo ne. Hujša je sramota. Zaradi mene je vseeno. Ali da boš ti zaradi mene ob dobro ime, to, to, to me strašno boli.«

Tevž je prijel očeta za roko in rekel prisrčno:

»Pomirite se, oče! Zdaj se bova po pameti zmenila. Kaj pravite, kaj bi bilo, ko bi Juriju, krojaču, vse povedala in lepo vse z njim uredila?«

»Nikar, nikar!« se je branil štari. »Se v oči bi mu ne mogel pogledati, kaj šele svoj greh priznati. Saj bi tudi nič ne pomagalo, nič, nič...«

»Jurij je dober. Morda bi se dalo z njim tako napraviti, da bi bilo na vse kraje prav.«

»Tega ne bo mogel, ne bo. Otroka ima: sina financarja z revno plačo in hčer. Že zaradi otrok ne more nič popustiti.«

»Poizkusiti bi mogla.«

»Ne, ne! Prosim te, Tevž. Od sramu bi me bilo

konec, ko bi me Jurij pogledal s svojimi velikimi očmi.«

»Kaj boste počeli, oče?«

»Na sodnijo pojdem in jim vse povem. Sodnija bo že napravila, da bo prav.«

»Potem se bo vendar razglasilo in ljudje bodo vse izvedeli.«

»Moj Bog, saj drugače ni mogoče! Da mi le z Jurijem samim ni treba govoriti! To bi mi bilo najstrašnejše.«

Zopet sta umolknila. Tevž je stisnil obrvi in napeto premišljal. Potem je rekel odločno, skoraj osorno:

»Pred sodnike ta reč ne sme priti, oče!«

»Mora, mora,« je stokal štari. »Dovolj sem trpel vse življenje. Na večno ne morem trpeti, na večno ne.«

Sin je nekoliko preudarjal, nato pa spregovoril: »Poslušajte, oče! Nikomur ni treba o tem nič vedeti. Midva sama bova vse uredila.«

»Kako? Kako?«

»Prepisali mi boste domačijo.«

»Seveda tebi. Komu pa? Dekleti sta svoje dobili, vsaka petdeset tisoč. Izplačani sta.«

»Potem vzamem jaz vso stvar nase. Odslej je to moja zadeva. Čujete, oče? Moja! Vi ste je odrešeni.«

»Kaj, ti? Ti? Ti hočeš... Toda Jurij mora priti do svoje pravice.«

valstvo cele Abesinije zahvali Bogu za zadnje velike zmage v severni pokrajini Tigre.

V Abesiniji je padel.

»Koroški Slovencec poroča iz Žitare vasi na Koroškem: V naši bližnji okolici stanuje slovenska družina Grohar z Goriškega. Lansko leto je zapustil starše in sestre sin France ter se podal nazaj v domovino. Zanj je bil povratek v domovino usoden, moral je v italijansko vojsko in nato v Abesinijo. Pred nekaj dnevi je dobila njegova sestra, ki je poročena v naši fari, uradno poročilo, da je brat France padel v Abesiniji. Torej je moral ubogi fant med prvimi v ogenj za domovino, ki tako mačehovsko ravna s Slovenci.

In Klekl, katere se je udeležilo veliko ljudstva. Naj ji bo lahka zemlja, domačim pa naše istreno sožalje!

Dolnja Bistrica. Dne 26. jan. je imela Prost. gas. četa v šolskih prostorih občni zbor. Članov je bilo navzočih okrog 37. Bivši poveljnik se je odrekel poveljstvu, ker odpotuje v tujino. Za poveljnika je bil izvoljen Glavač Mirko, kovaški pomočnik, za orodarja pa Žabota Stefan, tesar.

Sv. Sebeščan. Kakor izgleda, bomo letos le prišli do »božjega groba«. Cerkevni odbor je sklenil, da se naj postavi grob še pred Veliko nočjo. Tako se bo želja farnikov po dolgem času izpolnila. Tudi križ farni bomo postavili, ki je bil tudi potreben, da se bomo ob procesijah v križevem tednu vedeli vsaj kje ustaviti. Denar za božji grob in za križ je nabran, milodari se še vedno sprejemajo. — »Slovenski gospodar« se lepo širi. Je precej naročnikov, ki so plačali celoletno naprej. Naročniki, pridobivajte še no-

ve naročnike! Naroči in plača se lahko tudi v župnišču. — V Moščancih je šola pridobila novo, primerno učilnico. Le še eno učno moč ti rabili.

Gornja Lendava. Kmečka posojilnica je sklenila, da bo še letos postavila svoj dom. Posojilnica je pač kmečka, zato nima milijonov, ima pa marijivo in pošteno vodstvo, ki bo z malimi prihranki, nabranimi od ustanovitve sem, zgradilo svoje poslopje sebi in vsem našim ljudem v korist. — Prosvetno društvo se bo ustanovilo pri nas. V kratkem bo ustanovni občni zbor. Veselijo se ga vsi naši pošteni fantje in mošje, v njem bodo dobili sebi potrebno izobrazbo in tudi zabavo. Zato se vsi fantje in mošje odzovite vabilu in vstopite v rea naše društvo!

Kuzma. Govori se, da bo Kuzma postal nova župnija. Z veseljem se sprejeli naši verniki to vest. Kar ta točen bi jo že radi imeli. Pa tako hitro ne gre!

lepa, zato jo pridite pogledat v prav obilnena številu.

Brežice. Gospodarski tečaj se bo vršil v nedeljo dne 9. februarja ob 9. uri popoldne v zidalnici meščanske šole v Brežicah. Na tečaju so tri predavanja za naš okoliš in sicer iz vinogradništva, sadjereje in prašičjereje. Predavali bodo prvovrstni strokovnjaki v posameznih panogah. Zato vabimo vse, da se tečaja v nedeljo udeležijo v lastnem interesu v čim večjem številu!

Radna pri Sevnici. Kakor vedno je zlasti v zimskih dneh mnogo življenja v našem Mladinskem domu. Skoro vsako nedeljo je na programu gledališka prireditvev, akademija, skioptično predavanje ali kaj podobnega. Ob sredah so redni prosvetni sestanki, h katerim prihajajo fantje iz oddaljenih vasi. Posebno delavni so pri Katoliški akciji. Igra »Pod sovjetsko zvezdo«, ki smo jo uprizorili na Stefanovo, je zelo času primerna, zato smo jo ponovili v Slomškovem domu v Sevnici.

Slovenci v Zagrebu. Zadržne tedne imamo pa res razgibano društveno življenje. Kar vsako nedeljo po ena predstava v Jeronimski dvorani. Najprej je priredilo Slomškovo prosvetno društvo veseligr »Izbirna nevesta«, kjer smo se prav pošteno razveselili in nasmejali. Potem so imela naša dekleta (Marijina družba) svojo božičnico: uživali smo prelepo petje ženskega zbora in se od srca smejali ob igranju. Vsem zagrebškim Slovenkam priporočamo, naj se vpišejo v Marijino družbo, enako pa tudi onim, katere pridejo v Zagreb; tem je dobra družba še potrebnejša. Isto nedeljo (26. januarja) je v Slomškovem društvu predaval o življenju na drugih svetovih (zvezdah) akademik g. Matija Rova. No in na Svečnico zvečer so se postavili naši katoliški študentje »Daničarji« z vojaško igro »Koniec poike. Vojne grozote so nas pretresle, čeprav smo jih gledali samo v igri. Pri tej prireditvi smo videli vse izbrano družbo zagrebških Slovencev.

DRUŠTVENE VESTI

Murenberg. Po daljšem spanju se je naše Kat. prosvetno društvo spet zdrnilo kakor tisti, ki so šli pred kratkim jazbeca lovit, ter priredi v nedeljo 9. februarja popoldne ob 1/4. uri pri g. Brudermanu časa primerno igro »Trije tičke«. V razmerah, v katerih živimo, bo to najcenejše in najprimernejše pustno razvedrilo; zato se vsi vabijo, naj pridejo takrat pogledat zbrane Tičke pri njihovem delu, ki ne poznajo ne krize, ne slabše volje, in se bo vsak za malo denarja spet enkrat od srca nasmejali.

St. Peter pri Mariboru. Na pustno nedeljo, dne 23. februarja, priredi igralska družina prosv. društva popoldne po večernicah v samostanski šoli lepo igro, h kateri že sedaj vse prijazno vabimo.

Sv. Lenart v Slov. goricah. Prosvetno društvo »Zarja« vprizori v nedeljo 9. februarja ob 3. uri popoldne v dvorani Narodnega doma Nušičevo komedijo »Sumljiva oseba«.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Prosvetno društvo pri Sv. Juriju v Slov. goricah priredi v nedeljo dne 9. februarja popoldne ob treh v prostorih

gospe Krajne igro »Pri kapelice in razne povske točke.

Negova. Naše Katoliško prosvetno društvo bo imelo v nedeljo dne 9. t. m., popoldne po večernicah, v graščinski dvorani svoj redni občni zbor z zanimivim predavanjem o pomenu katoliške prosvete.

Središče. Društvo Narodna prosveta v Središču ob Dravi vprizori v nedeljo dne 9. februarja veseligr »Trojčke« v treh dejanjih. Prijateljci smeha in zabave, pridite!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Naše Prosvetno društvo vas vabi za nedeljo dne 9. februarja v Pergerjevo dvorano, kjer naši igralci vprizorijo Mollerovo komedijo »Skopuh«. Dosedaj ste gledali bolj resne igre, pri tej šaljivgi pa se boste pošteno nasmejali. Pridite vsi, sosede in domači, v velikem številu k nam! Igra traja okoli dve uri. Vstopnina znižana.

Tečarje. Naše Prosvetno društvo je v nedeljo dne 11. januarja svečano proslavilo svojo 25letnico. Ob tej priložnosti je bilo imenovanih tudi več oseb, ki imajo velike zaslugе za prosvetno društvo, za častno člane. — V nedeljo dne 9. in dne 16. februarja bo v društveni dvorani ob štirih popoldne predstava ljudske igre s petjem in godbo v petih dejanjih »Črne žene«. Igra je zelo

Ali si že obnovil naročnino?

Razkol v abesinski ali koptski cerkvi.

Vladajoča večina v Abesiniji * je krščanska in so to takozvani koptski kristjani, ki imajo svojega lastnega cerkvenega glavarja, kateri se imenuje »abuna«. Po poročilu iz abesinskega svetega mesta Aksum na severu, katerega so zasedli Italijani, se je postavila severnoabesinska cerkev pod vodstvom abune Afre Abranama pod pokroviteljstvo italijanskega kralja. To pokroviteljstvo je bilo od duhovščine proglašeno na svečani seji. Razkol v koptski cerkvi podpirajo Italijani in je postal bridka istina. V glavnem stanu neguša Heile Eelassie se mudi pravi abuna Ciril kot vrhovni poglavar kopt-

»Vse mu povrnem. Še pare ne bo utrpel.«
»In povedal mu ne boš, dokler bom živ?«
»Ne, dokler ste živi, in tudi potem ne. Nikoli!«
»Kaj praviš, Tevž? Kako se boš tega lotil?«
»Zaupajte mi, oče, in nič ne sprašujte! Že vem, kako.«

»In za goljufijo ne bo nihče zvedel?«
»Nihče nikoli! To vam sveto obljubim.«
»Tevž! Tevž!« je kriknil oče.
Izenada je sklonil glavo na sinovo ramo, krčvito se ga je oklenil, iz prs pa mu je zahroplo.
»Ježeš Marija! Oče, kaj vam je?« se je sin prestrašil.

Pol minute je stari še hropel in strmel v sina s široko odprtimi očmi. Potem si je globoko oddahnil in zašepetal: »Moj Bog, zdaj sem mislil, da bom umrl. Srce mi je obstalo in pred očmi mi je bilo vse temno.«

Naglo je potegnil sin iz žepa steklenico žganja.
»Nate, oče, pijte!«
Stari je malo goltnil; videti je bilo, kakor da se bo začel kozlati. Čez nekaj časa je dejal:
»Hvala Bogu, zdaj mi je odleglo.«
»Da bi le doma že bila!« si je v strahu želel sin.
»Ne, Tevž, domov ne pojdeva. Peljala se bova v mesto k dohtarju. In še neki drug opravek imam.«
»Preveč vam bo, oče.«
»Ne, navzdol grem laže kakor navzgor.«

Sin mu je pomagal, da je vstal, in ga nekaj pota še podpiral, potem pa je šel oče sam do vasi. V krčmi »Pri pošti« je pojedel skledico tople juhe in popil lupico vina. To ga je okrepčalo, da se je brez težav pripeljal v mesto. Tu sta takoj šla v bolnišnico k zdravniku. Ta ga je skrbno preiskal in dejal, da ima hudo srčno napako, ki jo je dobil ali od prevelikega napora ali pa od prevelikega razburjenja. Naročil mu je, da se mora zelo varovati, ne sme hoditi v hrib, niti po stopnicah ne, da, še pripogibati se ne sme. Zapisal mu je neke kapljice, ki naj jih jemlje, kadar ga bolezen huje napade.

Tevž je zdravniku že na licu bral, da za očeta ni več mnogo upanja; to ga je močno potrla. Stari pa se ni prav nič zmenil. Od zdravnika sta šla k »Dalmatincu« in se pokrepčala. Nato je hotel oče v samostan. Tu je šel k nekemu staremu patru v celico in ostal pri njem več ko eno uro. Ko se je vrnil, je bil videti zdelan, oči pa so mu gledale mnogo bolj vedro ko prej.

»Tevž,« je zašepetal, »zdaj mi je lahko. Kakor da bi mi bil vzet mlinski kamen s srca, tako se mi zdi. — Kajne, Tevž, nate se snem zanesti?«

»Popolnoma, oče! To je zdaj moja reč. Na svojo vest sem jo vzel, oče.«

»Da, priden si, Tevž, hvala Bogu! Bog ti bo povrnil, Tevž.«

Odprta noč in dan so groba vrata.

Maribor. Dne 30. januarja smo izročili materi zemlji na pokopališču na Pobrežju truplo rajnega Jožefa Volavškega, upokojenega sodnega uradnika. Pokojni je bil doma od Sv. Miklavža na Polju. Dolga leta je bil uslužben pred vojno na okrajnem sodišču v Kozjem. Precej let je služboval v Mariboru, kjer je tudi stopil pred leti v pokoj. Bil je vzgleden krščanski mož, skrben oče in spoštovan od vsakega, ki ga je poznal ali je imel z njim službeni opravke. Dobremu Jožetu bodi Vsemogočni obilen plačnik, preostali mi naše sožalje!

Otiški vrh pri Dravogradu. Dne 13. januarja je za vedno zatisnil svoje oči blag in vsega spoštovanja vreden mož Miha Pobežnik, ro domače Gašperjev oča, v starosti 75 let. Vestno se je držal Kristusovega načela: »Kar daste mojim najmanjšim, daste meni!« Ni ga bilo človeka, ki je prišel pod njegovo streho, naj si je bil poznat ali nepoznat, ki bi ne bil prijazno sprejet ter odšel z dobrim vtisom. Koliko lačnih je nasitil, kolikim revnim je pomagal, prepričan, da Bog nagradi takšno delo kršč. usmiljenja z bogatim blagoslovom! Ko je bil na mrtvaškem odru, so prišli ga kropiti od blizu in od daleč, veliko so molili, zraven pa tudi prepevali prelepe pesmi. Njegov pogreb se je vršil ob veliki udeležbi. Počivaj preblagi mož v miru! Preostali mi pa iskreno sožalje!

Marenberg. Dober del starega Marenberga je šel v grob, bi se lahko reklo ob smrti in pogrebu dolgoletnega organista in cerkovnika Antona Domanjko, ki je umrl v nedeljo, dne 26. januarja. Rojen je bil 10. januarja 1860 pri Sv. Lenartu pri Veliki Nedelji kot sin učitelja. Služboval je nekaj časa v Sopotu v marenberškem okraju, potem pa celih 52 let v Marenbergu. Bil je šaljiv in skromen v svojih potrebah. Večkrat je dejal, da župnikov in dežanov se pač spominja v Marenbergu, gospodov kaplanov pa ne vseh, jih je bilo preveč, najbolj se spominja g. dr. Korošca. Doma iz Slovenskih goric, kjer je petje doma, je ljubil petje in glasbo, in petje je tudi

v Marenbergu doma. Najboljši pevski zbor je bil za časa g. kaplana Antona Kolar, ki je bil pozneje župnik pri Sv. Ilju pri Velenu, a tudi v poznejšem času so bili dobri pevci. Rajni je negoval tudi glasbo in dokler so bili sodelavci na razpolago, tako približno do konca svetovne vojske, je bila ob večjih praznikih v župni cerkvi vedno instrumentalna latinska maša, tako je bilo tudi pri Sv. Janezu za god dne 16. maja pri veliki maši ob 10. Počivaj v miru!

Sv. Barbara v Halozah. Pretečeni mesec smo pokopali vrlega moža in vzornega gospodarja Vida Gavez iz Medribnika v 78. letu njegove starosti. Bil je dolgoletni naročnik »Slov. Gospodarja« ter kaj rad čital poučljive članke, iz katerih je zajemal nauke za svoj gospodarski napredek. Bil je mož poštenjak in miroljuben sosed ter dober katoličan. Ob grobu je g. župnik Grobler v svojem ginljivem govoru opisal njegovo življenje. Prestal je dve operaciji v pljučni bolnici. Šele po drugi operaciji, ker je njegovo stanje bilo nevarno, si je želel vrniti se domov. Preden pa se je pripeljal do domače hiše, je tik pred svojim domom izdihnil svojo dušo. Počivaj v miru, blagi mož! Preostali mi naše sožalje!

Negova. Po kratki, mučni bolezni je izdihnil 30. januarja znani gostilničar »Pri zadnjem grošču« ob cesti iz Ivanje k Negovi, 69letni Jakob Kozar. Bil je znan kot pošten izvrševalec svoje obrti, prava slovenska grča, res značajan mož.

Možirje. Dne 30. januarja smo spremljali k večnemu počitku posestnico iz Lepe njive Ano Fužir, rojeno Maroit, komaj 40 let staro. Rajnica je bila blaga žena in tovarišica svojemu možu, dobra mati štirim nedoraslim otrokom, skrbna gospodinja, najboljša sestra številnim bratom in sestram in velika dobrotnica revežem. Fužirjeva hiša je pravi vzor trdne slovenske krščanske hiše, kjer je vsakdo gostoljubno sprejet in kjer je rajnica, dokler je ni položila na posteljo zavratna bolezen, imela za vsakogar prijazno besedo in odprto srce. Zato je pa bila

deležna ob smrti toliko odkritosrčnega spoštovanja, ljubezni in hvaležnosti, kot malokdo! Cele trume ljudi vseh slojev so se vrstile in so molile ob njeni mrtvaški postelji in ogromno množico ljudi je združil njen pogreb. Počivaj v miru, dobra žena in mati, v življenju tako nežna in skromna, a vendar tako odločna, kadar je šlo za dobro stvar, in tako vdana v božjo voljo! Njeno težko preizkušeno družino pa naj tolaži On, ki jo je vzel k sebi po plačilo za dobra dela. Tragična je ta smrt tembolj, ker se je v hiši pokojnice, katero je prišel kropiti, nenadoma zgrudil in po kratkih trenutkih preminul posestnik iz Lepe njive po domače Gaber. Tudi on je bil dober mož in skrben oče in tudi on zapušča težko vžaloščeno družino, od katere so starejši otroci že sodelovali v katoliških organizacijah. Naj ljubi Bog tolaži tudi to družino, ki je prizadeta tem bolj, ker je prišla smrt tako nenadoma. Teško si je misliti bolj tragičen slučaj, nego videti očeta oditi zdravega iz hiše, a po kratkih urah prinešenega mrtvega domov. Da bi bila mera polna, je dne 30. januarja pri spravilu lesa v dolini pod Sv. Križem pri Belih vodah ubilo 23letnega fanta po domače Majdačevega iz Lok pri Možirju. V tej družini, ki jo tudi zasleduje nesreča, si je pred nekaj časom pri enakem delu zlomil nogo brat ponesrečenega. Splošno sočustvujemo tudi s to družino.

Teharje pri Celju. V nedeljo, dne 12. jan., je umrla na Teharju v visoki starosti 90 let najstarejša občanka zasebnica ga. Marija Kvac, mati pokojnega šolskega upravitelja v šmartnem v Rožni dolini g. Ivana Kvac in vdove po profesorju ge. Josipine Novak v Celju ter posestnice Terezije Gradišnik v Pečovju. Pokojnica se celo svoje življenje ni pokazala bolna in je čitala knjige in časopise brez vsakih oči; najljubši časopis sta ji bila »Slov. Gospodar« in »Nedelja«. Rajnica je zapustila 22 vnukov in 7 pravnukov. Kako je bila pokojnica priljubljena pri svojih sosedih in znanih, je pričal njen pogreb, ki se je vršil 14. januarja ob 15. uri na teharskem pokopališču ob obilni udeležbi. Bodi ji ohranjen časten spomin! Svojcem iskreno naše sožalje!

Laški okraj. Zadnji čas sta umrli dva duhovnika, ki sta v laškem okraju, kjer sta službovala, bila tudi priljubljena politična delavca. Pokojni stolni kanonik je najlepša svoja leta

Zvečer sta se vrnila. Težavna je bila pot od Podkrajja v hrib. Čeprav sta vsakih deset, dvanaest korakov počivala, je starega vendar tako dajalo, da sta hodila dve tolsti uri do doma. Tu je očeta zopet hudo prišlo, toda zdravnikove kapljice so mu hitro pomagale.

Odslej je ostajal Tevž večidel doma pri očetu. Ta mu je dal vse listine, da jih je sin uredil, in spisal testament. Za čudo se je počutil zdaj stari Dvornik mnogo bolje. Dolgo pa to ni trajalo; konec meseca kolovoza ga je začelo zopet huje grabiti okoli srca in stavec je zelo oslabil. Želel je, da pridejo gospod; pobožno se je spovedal in sprejel sveto popotnico ter se popolnoma vdal v voljo božjo.

Tevž je še zmirom upal, da bo zdravnik mogel kaj pomagati, in je še večkrat šel v mesto k njemu. Ta pa je rekel, da se čudi, da bolnik še živi; kajti tako hude srčne napake ni več mogoče pozdraviti, jedva če je mogoče olajšati bolečine. Zato je prav, da je vsak dan pripravljen na smrt.

Nekega dopoldne v septembru je prišel mladi Dvornik mimo Zvonika. Ko je videl, da so duri odprte in se iz dimnika kadi, je stopil v hišo. Marta, ki je bila v kuhinji, je čula korake in hitela gledat, kdo pride. V preprosti, pa čedni delovni obleki je bila skoroda prav tako lepa kakor v nedelni. Ko je zagledala mladega moža, je zardela in vsa zmedena rekla:

»Tevž? Dober dan! Ali si k nam prišel?«

»Pravzaprav ne,« je odvrnil. »Pot me je pripeljala mimo pa sem malo pogledal k vam. Kje so vaši ljudje?«

»V travniku so vsi. Popoldne bomo otavo vozili, zato moram prej skuhati.«

»Ali imaš kaj časa zame? Nekaj bi te prosil.«

»Seveda,« je pritrčila in ga peljala v družinsko sobo. »Vesela sem, če ti morem kaj storiti.«

Ko se je usedel, je rekel:

»Ne bom te dolgo motil. Glej, tu sem si napisal nekaj rož in korenin! Napovedala mi jih je stara Kluzarica; pravi, da bi očetu dobro dele.«

Marta je pregledala listek.

»Da,« je dejala, »za srce so. Menda bom imela vseh nekaj. Kako pa je očetu?«

»Nič kaj dobro. Krči so vedno hujsi; ne smem jih pustiti ne podne ne ponoči same.«

»Moj Bog, kako se mi smilijo!«

»Tudi meni. Tako hudo jih je gledati, ko jim ne morem pomagati!«

»Rada bi prišla, da bi ponoči bila pri njih. Pa ne morem. Ljudje bi si brusili jezike.«

»Kako rad bi te prosil! Pa imaš prav. Zdaj grem tja h Gradišniku po Trezo, po sestro, da pride očetu streč.«

»Ali pa bo Gradišnica mogla?«

ske cerkve. Ciril je bil posvečen za abesinskega »papeža« od koptskega patrijarha v Aleksandriji. To posvečenje manjka abuni Afre Abrahamu, ki v resnici ni pravi abuna, ampak ga je smatrali samo za predstavitelja one abesinske duhovščine, ki je ostala v Aksumu po zasedbi mesta od Italijanov. Ti svečeniki so se zavsem podvrgli italijanski oblasti, kar bo pa ugledu koptske cerkve v ostali Abesiniji samo znatno škodovalo.

Naslov

rajnega abesinskega neguša Menelika se je glasil: Menelik II., kralj vseh kraljev, zmagovali lev rodu Juda, lajtnant ali podporačnik samega Boga.

(Dalje sledi)